

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117219208
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3117219208.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu F., proti žalovanej Q., o zaplatenie 3.866,92 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 20. júla 2020, č.k. 12Csp/130/2017-119, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov III. a IV. z r u š u j e a vec v tomto rozsahu v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 20. júla 2020, č.k. 12Csp/130/2017-119 súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti prevyšujúce žalobný návrh o zaplatenie istiny 1.719,60 eur, úroku 164,76 eur, úrokov z omeškania 7,30 eur, úroku 15,90% ročne z nezaplatennej istiny presne identifikovaného vo výroku a úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 164,76 eur od 23.09.2017 do zaplatenia, nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 14,14 eur a náhrady trov konania zastavil, výrokom II. uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 2.022,65 eur a 5% ročný úrok z omeškania bližšie identifikovaný vo výroku, všetko v mesačných splátkach po 80,- eur, splatných vždy do konca príslušného mesiaca, počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 20.10.2017 domáhal od žalovanej pôvodne zaplatenia istiny 3.866,92 eur, úroku (z neuhradených splátok do zosplatenia) vo výške 164,76 eur, úrokov z omeškania (z neuhradených splátok do zosplatenia) vo výške 7,30 eur, 15,90% ročného úroku z istiny 3.933,56 eur od 23.09.2017 do 13.10.2017 a z istiny 3.866,92 eur od 14.10.2017 do zaplatenia, 5% ročného úroku z omeškania z istiny 3.933,56 eur od 23.09.2017 do 13.10.2017 a z istiny 3.866,92 eur od 14.10.2017 do zaplatenia. Žalobca podaním zo dňa 16.01.2020 zobral žalobu späť v časti uhradených splátok žalovanou v období od 14.11.2017 do 15.01.2020 spolu vo výške 1.830,11 eur a podaním zo dňa 11.06.2020 spolu vo výške 317,21 eur za obdobie od 11.02.2020 do 13.05.2020. Žalovaná s týmto čiastočným späťvzatím žaloby súhlasila, preto konanie v uvedenej časti zastavil podľa §145 a 146 CSP. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca dňa 24.10.2013 uzatvoril so žalovanou Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytol peňažné prostriedky - bezúčelový úver vo výške 4.900,- eur. Žalovaná sa zaviazala úver vrátiť v 120 mesačných splátkach po 82,35 eur s uvedenou fixnou úrokovou sadzbou 15,90% ročne, s RPMN (t.j. ročnou percentuálnou mierou nákladov) vo výške 19,02% a s priemernou RPMN vo výške 18,84%, s poplatkom za poistenie 2,02 eur mesačne s tým, že splatnosť prvej splátky bola dňa 20.10.2013 a poslednej dňa 20.10.2023. Žalovaná prestala riadne a včas splácať dohodnuté splátky napriek výzve zo dňa 20.02.2017, preto žalobca listom zo dňa 22.09.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť tohto úveru k tomuto dňu a zároveň vyzval žalovanú na úhradu celého dlhu vo výške 4.239,76 eur s príslušenstvom najneskôr do 02.10.2017. Žalovaná celý dlh v požadovanej lehote neuhradila. Žalovanej boli mesačne zrážané splátky po zosplatení úveru vo výške, ako uviedol žalobca v 2 čiastočných späťvzatiach žaloby.

V danej veci nie je medzi stranami sporu sporné, že ide o spotrebiteľský vzťah vzhľadom na charakter strán sporu. Súd v prejednávanej veci vykonal súdnu kontrolu predmetnej úverovej zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z.z. a zistil, že obsahuje predpísané zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 tohto zákona, správne uvedené RPMN pre daný úver. Skutočnosť, že poplatok za poskytnutie úveru bol stiahnutý z úveru, nemá žiadny vplyv na výšku dlhu a nie je v rozpore s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Platným zosplatením úveru veriteľom vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť celý dlh naraz ako dôsledok porušenia jej povinnosti úver splácať riadne a včas v dohodnutých mesačných splátkach, teda v zosplatení sú zahrnuté aj istina i riadny úrok, ktorý by žalovaná zaplatila pri riadnom a včasnom splácaní úveru, teda je obsiahnuté časové obdobie pre riadny úrok do pôvodnej splatnosti úveru, t.j. do 20.10.2023. Zosplatením úveru stratí iba dlžník - žalovaná svoju výhodu dlh splácať postupne v mesačných splátkach, ale veriteľ neprichádza o dohodnutú celkovú sumu nákladov a odmenu za poskytnutý úver. Súd prvej inštancie citoval body 19. až 24. uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.06.2020 sp.zn. 5 Cdo 42/2020 a vyložil, že uvedené rozhodnutie uvádza 3 skupiny rozhodnutí ohľadne splatnosti úrokov za úver po zosplatení a poukazuje na to, že ani ustanovenia Občianskeho a ani Obchodného zákonníka neupravujú konečnú splatnosť úrokov z úveru. V prejednávanej veci sa v bode 4.3. úverovej zmluvy uvádza, že ak klient neuhradí úver v lehote splatnosti úveru, je povinný uhradiť z nesplatennej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania vo výške 5% p.a., a to až do jej zaplattenia. Ide o totožný skutkový stav ako v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2020, ktorým je okresný súd viazaný podľa čl. 2 ods. 1 CSP. Okrem toho, ak by súd priznal banke - žalobcovi úverovou zmluvou dohodnuté úroky za úver, ktoré pokrývajú v danom období pôvodné obdobie do 20.10.2023 a zároveň by banke priznal platenie tých istých úrokov vo výške 15,90% ročne od zosplatenia, t.j. od 22.09.2017, banka - žalobca by tak získal dvojmo tie isté riadne úroky za obdobie od 22.09.2017 do 20.10.2023 bez právneho titulu. Vzhľadom na uvedené súd nepriznal žalobcovi úrok za úver po zosplatení úveru jednak z dvojitého plnenia a jednak z dôvodu neurčitého, nejasného dojednania ohľadne celkovej výšky úrokov bez fixného ohraničenia, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je porušením ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplattenie riadneho úroku po zosplatení zamietol ako nedôvodnú. Žalobcovi priznal zostatok dlhu vo výške 2.036,81 eur, ktorý vypočítal tak, že z celkovej dohodnutej dlžnej sumy podľa úverovej zmluvy 4.263,61 eur, ktorú žalovaná mala ešte zaplatiť po zosplatení, odpočítal žalovanou uhradené sumy spolu 2.213,96 eur a zostal dlh žalovanej vo výške 2.022,65 eur, pričom súd túto sumu nerozdeľoval na istinu, úroky a úroky z omeškania, tak ako žalobca v žalobe. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú. Vec právne posúdil podľa 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 6, § 53b ods. 1, § 54 ods. 1, § 658 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku III. o zamietnutí žaloby v časti a výroku IV. o náhrade trov konania podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté výroky tak, že podanému odvolaniu vyhovie a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného konania aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedol, že s argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny. Namieta nepreskúmateľnosť a zmätočnosť výroku II. Poukazuje na svoje posledné písomné vyjadrenie zo dňa 11.06.2020, v ktorom jednoznačne uviedol v aktualizovanom petite žaloby, aká časť nároku zostáva predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby. Odôvodnenie súdu obsiahnuté v ods. 26. predmetného rozsudku je zmätočné a nevychádza zo žalobcom aktualizovaného petitu žaloby. K tvrdeniu súdu, že nemá nárok na zmluvný úrok po zosplatení úveru, uvádza, že je toho názoru, že nárok na zaplattenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie aj po predčasnom zosplatení. Popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo, resp. výkladom, resp. cez analógiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý (zmluvný) úrok nie je viazaný (obmedzený) na zosplatenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. Poukazuje na § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 16 ods. 1, § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj (zmluvné) úroky, ktoré nemožno stotožňovať s (zákonými) úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ani prípadné zosplatenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru

neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami, ktoré však neexistujú, alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení. Žalobca v danej právnej otázke poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019. V predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd SR, odkazujúc na judikatúru Súdneho dvora EÚ, celkom jednoznačne uvádza právny záver, podľa ktorého má veriteľ nárok na zmluvný (obchodný) úrok z úveru bez ohľadu na zosplatnenie dlhu, a to aj popri nároku na úrok z omeškania, pričom tento nárok trvá až do úplného splatenia poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom. Tento záver dovolací súd odôvodňuje najmä odlišným účelom, resp. cieľom (zmluvného) úroku a úroku z omeškania. Ďalej poukazoval a citoval rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Co/108/2017 z 29.05.2018, 8Co/138/2017-83 zo dňa 27.03.2018, 8Co/206/2018-175 zo dňa 27.11.2018, rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12Co/116/2017 z 19.06.2018, 8Co/193/2017-88 zo dňa 07.12.2017, 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, 12Co/4/2018 z 11.12.2018, rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/297/2017 zo dňa 13.02.2018, 5Co/250/2017 zo dňa 13.02.2018, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14Co/22/2018 zo dňa 29.01.2019, 14Co/29/2018 zo dňa 15.01.2019, 25Co/71/2018 zo dňa 31.01.2019, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 21.08.2014 a iné. Osobitne k dohode zmluvných strán o nároku na zmluvný úrok po zosplatnení uviedol, že uvedené si zmluvné strany dohodli v zmluve čl. 4 ods. 4.3 a v článku 5 bode 5.1 a vo VOP. Namietal, že súd v ods. 29 odôvodnenia iba stroho uviedol, že žalobca mal vo veci čiastočný úspech, avšak toto svoje tvrdenie bližšie nezdôvodnil ani nepoukázal na konkrétny výpočet rozsahu úspešnosti/neúspešnosti žalobcu v konaní. Aj v tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné, bez náležitého odôvodnenia. Žalobca ďalej uvádza, že súd by mal pri výpočte náhrady trov konania postupovať tak, že pri určení hodnoty sporu prihliada iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, a to s poukazom na uznesenie NS SR č.k. 6Obo/243/2007 a rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 10CoPr/2/2016 z 27.07.2016. Je toto názoru, že bol v konaní úspešný v celom rozsahu.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací spor preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z., (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zrušiť z týchto dôvodov:

5. Po preštudovaní rozsudku odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti prvej odvolacej námietky žalobcu, a to námietky nepreskúmateľnosti rozsudku z dôvodu neurčitosti, vnútornej rozpornosti a zmätočnosti rozhodnutia.

6. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalobcu o nezrozumiteľnosti ods. 26 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré má vysvetľovať výšku v rozsudku priznaného a tým i zamietnutého peňažného plnenia.

7. Zrozumiteľnosť predmetného odseku odôvodnenia napáda žalobca v podanom odvolaní najmä v porovnaní s jeho žalobnou žiadosťou po vykonaných čiastočných späťvzatiach žaloby v písomnom podaní zo dňa 11.06.2020 (č.l.109). V tomto písomnom podaní žalobca jednoznačne uviedol, že sa domáha uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu nasledovne: nezaplatená istina 1.719,60 eur, úrok 164,76 eur, úroky z omeškania 7,30 eur, úrok 15,90% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 3.933,56 eur od 23.09.2017 do 13.10.2017, z nezaplatenej istiny vo výške 3.866,92 eur od 14.10.2017 do 14.11.2017 atď. a úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 3.933,56 eur od 23.09.2017 do 13.10.2017, z nezaplatenej istiny vo výške 3.866,92 eur od 14.10.2017 do 14.11.2017 atď., úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov vo výške 164,76 eur od 23.09.2017 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 14,14 eur.

8. Súd prvej inštancie žalobcovi podľa výroku II. rozsudku priznal sumu 2.022,65 eur a 5% ročný úrok z omeškania zo sumy 4.236,61 eur od 23.09.2017 do 13.10.2017, zo sumy 4.169,98 eur od 14.10.2017 do 14.11.2017 atď. Vo zvyšku žalobu výrokom III. zamietol. K tomu ako k uvedenej priznanej sume, ktorá nezodpovedá žalobnej žiadosti, dospel, sa vyjadřoval v spomínanom ods. 26 odôvodnenia. Jednak uviedol, že sumu nerozdeľoval na istinu, úroky a úroky z omeškania tak, ako žalobca v žalobe. Takýto spôsob vyjadřenia peňažnej povinnosti vo výrokovej časti rozsudku je správny. Suma uloženej povinnosti

môže byť vo výroku rozsudku uvedená v súhrne, nemusí byť rozčlenená na jednotlivé nároky. Potiaľ (pokiaľ sa to týka výrokovej časti rozsudku) odvolací súd súhlasí s odôvodnením súdu prvej inštancie a konštatuje jeho správnosť.

9. Pokiaľ však ide o zdôvodnenie uvedenej sumy, je potrebné práve v odôvodnení rozsudku z dôvodu zrozumiteľnosti a určitosť uviesť, z čoho priznaná (a zamietnutá) suma peňažného plnenia pozostáva, resp. vysvetliť zrozumiteľne a presne, ako k tejto sume súd dospel. V ods. 26 súd prvej inštancie ozrejmoval spôsob výpočtu, zistenia sumy tak, že cit. „zostatok dlhu vo výške 2.036,81 eur (súd) vypočítal tak, že z celkovej dohodnutej dlžnej sumy podľa úverovej zmluvy 4.263,61 eur, ktorú žalovaná mala ešte zaplatiť po zosplatnení, odpočítal žalovanou uhradené sumy spolu 2.213,96 eur a zostal dlh žalovanej vo výške 2.022,65 eur“.

10. Odvolaciemu súdu sa napriek vynaloženej snahe nepodarilo zistiť, ako súd prvej inštancie dospel k sume 4.263,61 eur, od ktorej ako rozhodnej sumy vykonal výpočet zostatku dlhu. Za prvé je uvedená suma zrejme nesprávna, pretože súčet 2.213,96 + 2.022,65 predstavuje 4.236,61 eur (nie 4.263,61 eur), ktorú sumu súd prvej inštancie uvádza aj vo výroku II. v časti úroku z omeškania od 23.09.2017 do 13.10.2017 ako sumu, s ktorou bola v tomto období žalovaná v omeškaní. Tu teda ide zrejme len o chybu v písaní (preklep).

11. Súd prvej inštancie však neuviedol, nevysvetlil, ako dospel k uvažovanej rozhodnej sume 4.236,61 eur. Nie je zrejme z čoho, z akých čiastok (nárokov) sa suma skladá. Súd prvej inštancie túto sumu identifikoval ako „dlžná suma podľa úverovej zmluvy“. Z odôvodnenia nie je zrejme, jasné a nepochybné, čo tým myslel. Odvolací súd sa snažil zistiť a vykonal prepočty rôznych zo spisu vyplývajúcich súm.

12. Spočítaním súm, ktoré považoval žalobca za dlžnú sumu podľa úverovej zmluvy a ktoré v žalobe zo dňa 18.10.2017 (pred späťvzatiami) požadoval priznať s tým, že ide len o sumy vyjadrené konečným spôsobom, pevnou sumou (3.866,92+164,76+7,30+14,14), súčet predstavuje výsledok 4.053,12 eur, teda inú ako súdom uvádzanú sumu. Rovnako súčet pevných súm, ktoré požaduje žalobca priznať v písomnom podaní z 11.06.2016 po späťvzatiach (1.719,60+164,76+7,30+14,14), predstavuje 1.905,80 eur, teda znovu inú sumu. Ani v ods. 9 odôvodnenia, v ktorom súd prvej inštancie uviedol svoje skutkové zistenie z vykonaných dôkazov, sa suma 4.236,61 eur nespomína. Súd prvej inštancie v tomto odseku konštatoval, že zistil, že žalobca žalovanej poskytol peňažné prostriedky - bezúčelový úver vo výške 4.900,- eur a že žalobca po predčasnom zosplatnení vyzval žalovanú na úhradu celého dlhu vo výške 4.239,76 eur s príslušenstvom. Uvedená suma sa nespomína ani v jednom z listinných dôkazov v spise a nespomína sa ani na inom mieste napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Za týchto okolností nie je možné určiť, čo vlastne, aké nároky, z akých dôvodov súd prvej inštancie žalobcovi v konečnom dôsledku priznal. Odvolací súd však nemôže pátrať po dôvodoch rozhodnutia, ani tak celkom dobre nemôže urobiť, keďže tieto sú prejavom a výsledkom vnútorného myšlienkového postupu konkrétneho sudcu.

13. S tým úzko súvisí i ďalšia námietka odvolateľa, pokiaľ ide o právne posúdenie nároku žalobcu na zmluvné úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

14. Súd prvej inštancie správne citoval jedno z posledných rozhodnutí najvyššej súdnej autority o danej spornej otázke, a to uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.06.2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020. V tomto uznesení Najvyšší súd konštatuje rôznorodosť právnych názorov odvolacích súdov na danú problematiku, ktoré možno zoskupiť do troch skupín. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil. Z obsahu citovaného uznesenia Najvyššieho súdu je zrejme, že v danej veci toho istého žalobcu ako je žalobca v tejto veci, sa Najvyšší súd priklonil k názoru tretej skupiny rozhodnutí odvolacích súdov. Uvedenú právnu otázku následne totožným spôsobom riešili i ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 2 Cdo 115/2019, 8 Cdo 237/2019, 8 Cdo 135/2020, 8Cdo/125/2018 zo dňa 18.06.2020, 8Cdo/118/2020 zo dňa 26. augusta 2020, sp.zn. 7Cdo/118/2019 zo dňa 26. augusta 2020, sp.zn. 7Cdo/111/2019 zo dňa 23. júla 2020, sp.zn. 7Cdo/135/2019 zo dňa 23. júla 2020 atď.).

15. Odvolací súd na okraj poznamenáva, že Krajský súd v Prešove podal dňa 5. mája 2020 vo veci toho istého žalobcu proti fyzickej osobe otázku na Súdny dvor Európskej únie, ktorá je vedená pod č. C-192/20, ktorej predmetom je tiež otázka kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania.

16. Súd prvej inštancie v ods. 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza, že je podľa čl. 2 ods. 1 C.s.p. viazaný rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.06.2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, ktoré uznáva nárok žalobcu na zmluvný úrok popri úroku z omeškania, avšak iba do výšky ako pri riadnom plnení povinností. Následne však v odôvodnení uvádza, že žalobcovi „nepriznal úrok za úver po zosplatnení úveru jednak z dvojitého plnenia a jednak z dôvodu neurčitého, nejasného dojednania ohľadne celkovej výšky úrokov bez fixného ohraničenia.“ V tomto smere sa preto odôvodnenie súdu prvej inštancie javí ako rozporné a zmätočné. Súd prvej inštancie neozrejmil, prečo sa odklonil od záveru Najvyššieho súdu, ktorý citoval v odôvodnení a ktorým sa cítil viazaný, keď zrejme vôbec nepriznal úrok po zosplatnení. Ani to, že nepriznal úrok po zosplatnení vôbec, však nemožno skonštatovať s určitosťou práve v dôsledku zistenej vady nezrozumiteľnosti priznanej a zamietnutej sumy peňažného plnenia, pretože nie je zrejmé, z čoho sa priznaná suma skladá a teda či prípadne nie je v nej zahrnutý aj zmluvný (zmluvne dohodnutý) úrok za nejaké obdobie po zosplatnení, na čo by sa dalo usudzovať vzhľadom na skutočnosť, že priznaná suma 2.022,65 eur je vyššia ako súčet žalobcom naposledy požadovaných pevných súm 1.905,80 eur (viď odôvodnenie vyššie).

17. Súd prvej inštancie zároveň neozrejmil, prečo považuje zmluvné úroky za „úroky bez fixného ohraničenia“ najmä v strete so skutočnosťou vyplývajúcou z úverovej zmluvy, kde sa v čl. 1.2 uvádza „typ a výška úrokovej sadzby fixná do splatnosti 15,9 % ročne“ a či sa za „neurčitosť, nejasnosť dojednania ohľadne celkovej výšky úrokov“ považuje to, že táto skutočnosť uvedená v čl. 1.2. nebola zopakovaná v citovanom článku 4.3 úverovej zmluvy, alebo či zistil iný dôvod neurčitosti a nejasnosti.

18. V odôvodnení sa súd prvej inštancie nevysporiadal ani s otázkou, či považuje za dôvodný žalobcom požadovaný úrok 164,76 eur vyúčtovaný do predčasného zosplatnenia a vzhľadom na už konštatovanú predchádzajúcu nesprávnosť nie zrejme ani, či ho priznal.

19. V odôvodnení sa súd prvej inštancie nevysporiadal ani s otázkou, či považuje a z akých dôvodov za dôvodný žalobcom požadovaný poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 14,14 eur a vzhľadom na už konštatovanú predchádzajúcu nesprávnosť nie je ani zrejmé, či ho priznal.

20. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je tak vnútorne rozporné, zmätočné nezrozumiteľné, súd prvej inštancie ním dostatočne neobjasnil skutkový a právny základ veci. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. na riadne odôvodnenie rozsudku.

21. V zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietať konkrétne skutkové a právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Predstavuje objasnenie základných dôvodov, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia a ktoré sú spôsobilé výrok rozhodnutia rozumne a preskúmateľným spôsobom vysvetliť. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v prejednávanej veci nezodpovedá uvedeným kritériám.

22. Odvolateľ preto dôvodne namieta ním uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti a nezrozumiteľnosti, pretože mu týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm f/ C.s.p.).

23. Vzhľadom na zistenie, že v konaní došlo k procesnej vade, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a v závislom výroku o náhrade trov konania a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť právny vzťah medzi sporovými stranami s riadnym a náležitým zdôvodnením právneho posúdenia, riadne sa zaoberať návrhmi, argumentmi a námietkami, teda prostriedkami procesnej obrany i procesného útoku oboch strán sporu, dať na ne jasnú odpoveď, aby bolo celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov rozhodol, uviesť ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikuje a z ktorých vyvodzuje svoje právne závery. Pred novým rozhodnutím vo veci bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s procesnými návrhmi strán sporu, rozhodujúce skutočnosti vyhodnotí podľa zásad uvedených v § 191 ods. 1 C.s.p., pričom sa vysporiada so všetkými námietkami produkovanými stranami a tiež uvedenými v odvolaní.

25. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).